

Škvarčepis

Likovni izdelki
POROČILA

ZGODBE *Pesni*

1

NAGOVOR GOSPE RAVNATELJICE

Drage učenke in učenci, znanje je vrednota. Želim vam, da ste pri šolskem delu zagnani, odgovorni, pogumni in vztrajni, potem tudi uspeh ne bo izostal.

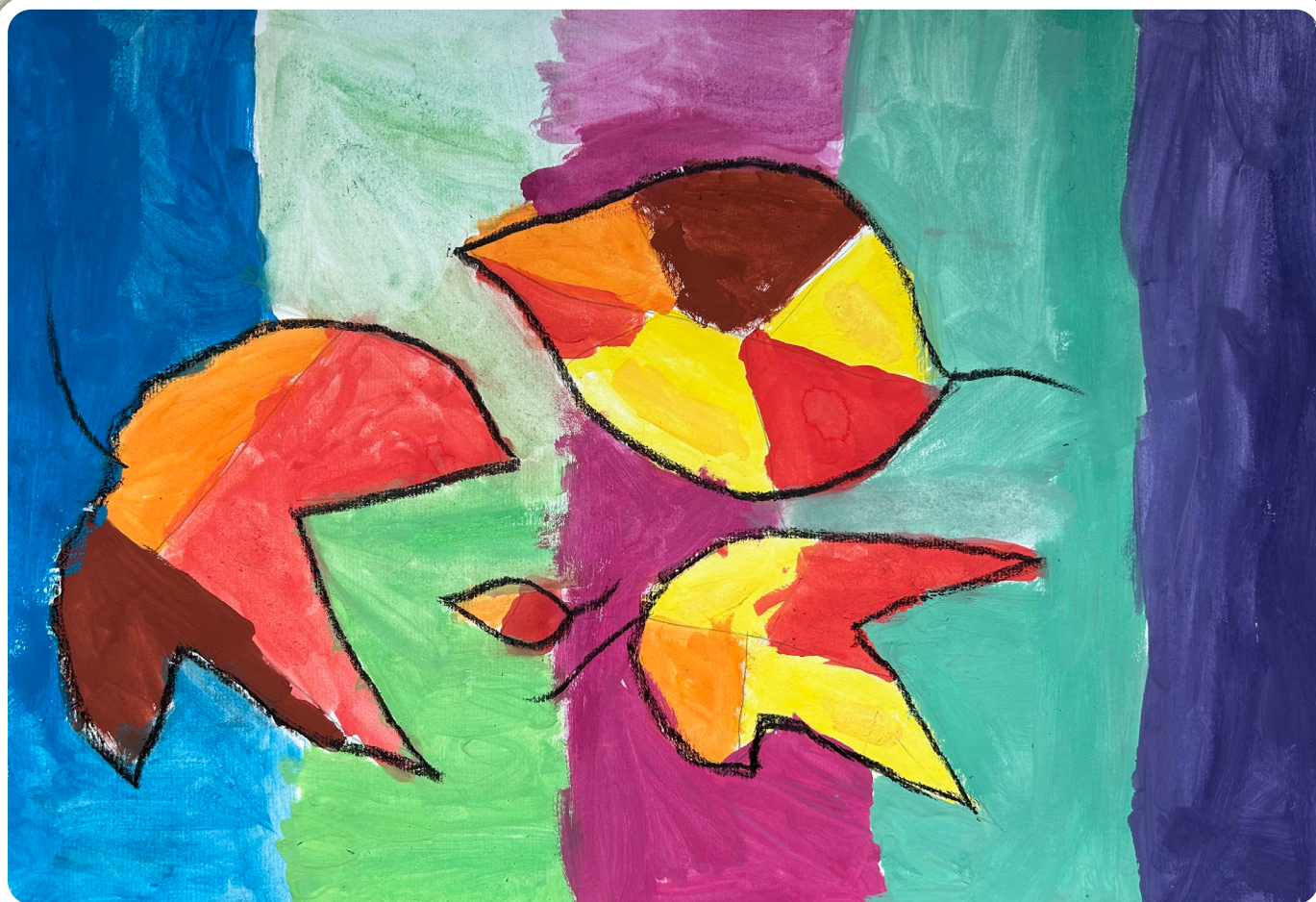
Školjke in spomini na poletje se umikajo jeseni.

Vračanje v šolske klopi vsako leto pomeni učenje, sodelovanje z učitelji, druženje s prijatelji in dneve obarvane s šolskimi obveznostmi ter prostočasnimi aktivnostmi. Rutina je vzpostavljena, a prve počitnice so prav zato težko pričakovane.

Do prvih snežink je morda blizu ali daleč, vsekakor pa nas bodo kmalu obiskali trije dobrodušni decembrski možje.

Do takrat pa izkoristite dneve in si zapišite v srce, da je lahko vsak dan najboljši dan v letu.

Kristina Renko, ravnateljica

Sofia Drobež, 2.c

SKVARČEK SADJARČEK

PESMI O HRUŠKI

HRUŠKINO ŽIVLJENJE

Nekoč je živela hruška,
hruška res vesela,
bila je nenavadna,
okrogla in debela.

Lepo v miru je živela,
dokler je ni kap žadela,
ker jo je ptica skoraj snedla.

A k sreči padla je na tla
in je preživela,
saj jo je mala Metka ujela!

Tiara Prettner Levec in Tea Mujčinić, 6. c

LAČNA HRUŠKA

Nekoč bila je hruškica,
hruškica vesela,
je padla dol z drevesa
in čisto ponorela.

Hotela je dobiti hrano,
a je ni dosegla.
Ker na mizi je gostija,
se je spodaj ulegla.

Pod mizo je drobtine jedla,
se prav lepo najedla.

Se je najedla kot balon
in poletela tja v nebo.
A vedela je, da mora domov
pod domači krov.

Veronika Nikler, 6.a

ZAGORSKA HRUŠKA

Tam sredi Zagorja rasla je hruška,
rasla je hruška,
po imenu Debeluška.

Ko padla je z drevesa,
se naredila ji je buška
in postala je gnila hruška.

Kristian Šuštar in Filip Vidic, 6. c

Maks Kokalj, 2. c

HRUŠKA IN MACA TACA

Nekoč na svetu hruška je bila,
lepša od vseh voda.
Hotela velika je postati,
a na drevesu vseeno ostati.

Mimo pritekla je maca Taca,
res prava faca.
Želela hruško je pojesti,
zato je morala nanjo zlesti.

Maca Taca je na drevesu obtičala,
zato na pomoč je poklicala.

Gasilci hitro so prišli,
maco Taco rešili.
S hruško srečno sta živeli
do konca svojih dni.

Lili Šmid in Tristan Šmid, 6. b

Evita Klopčič, 2. a

ZLATA HRUŠKA

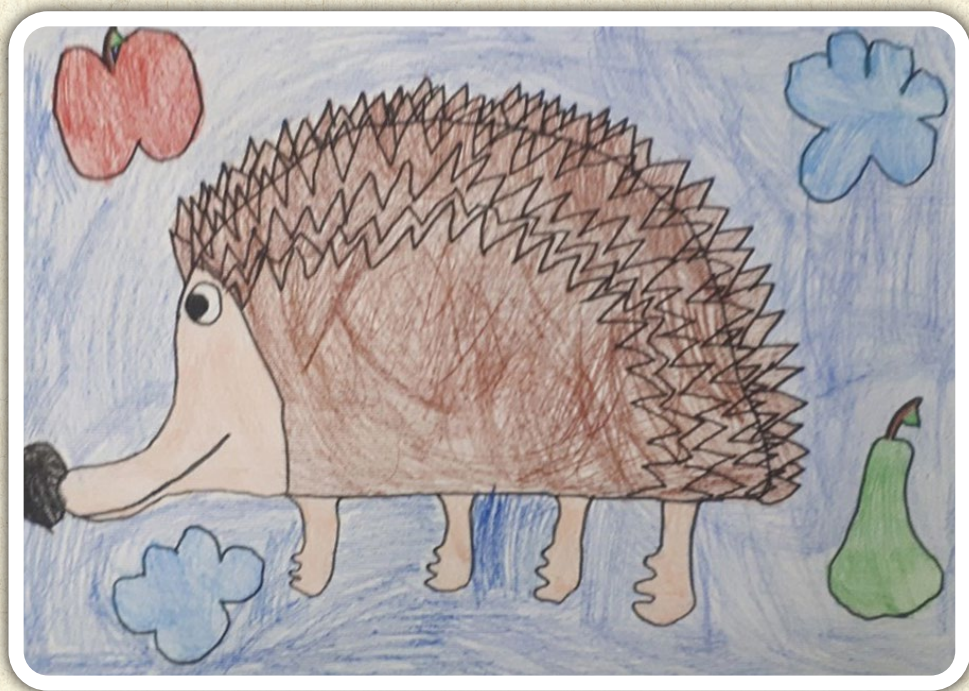
Nekoč pred davnimi časi je v vasi Hruška vladal Bradec. Zelo rad je imel hruške in to tako rad, da je pojedel popolnoma vse hruške v vasi.

V tej vasi je živel tudi fant po imenu Arnold, ki se je odločil, da bo šel po svetu, preostale hruške iskat. Ko je to izvedel Bradec, se je začel lov na hruške. Arnold ni imel sreče, saj je Bradec pobral vse preostale hruške po svetu. A Arnold ni obupal. Iskal je še naprej, dneve in noči, a o nobeni hruški več ni bilo sledi. Bradec je ves vesel sedel na prestolu in ni imel pojma, kaj bo našel Arnold.

Minilo je sedem let, a Arnold še vedno ni našel hruške. Staremu vladarju Bradcu so odbijale zadnje ure, pojedel je že vso zalogo hrušk in moral je začeti jesti kruh in drugo vsakdanjo hrano. Medtem pa je Arnold končno našel poslednjo hruško in to ne kar navadno, pač pa ZLATO HRUŠKO!

Ko se je Arnold končno vrnil v domačo vas, je bil Bradec že na smrtni postelji. Ne glede na to, kaj mu je storil, je starcu podaril zlato hruško kot poslednjo jed. Bradec je umrl, prestol pa je dobil Arnold zaradi svoje dobrote.

Žan Celestina, 6.a

Ana Jelen, 2.a

LETEČA HRUŠKA

Nekoč je pred sedmimi jablanami in devetimi bananovci rasla majhna in nežna hruška. Bila je edina, ki je rasla daleč naokrog. Nihče je ni maral, a nekega poletnega dne je obrodila prvi sadež. Ta sadež so opazile vse živali daleč naokrog.

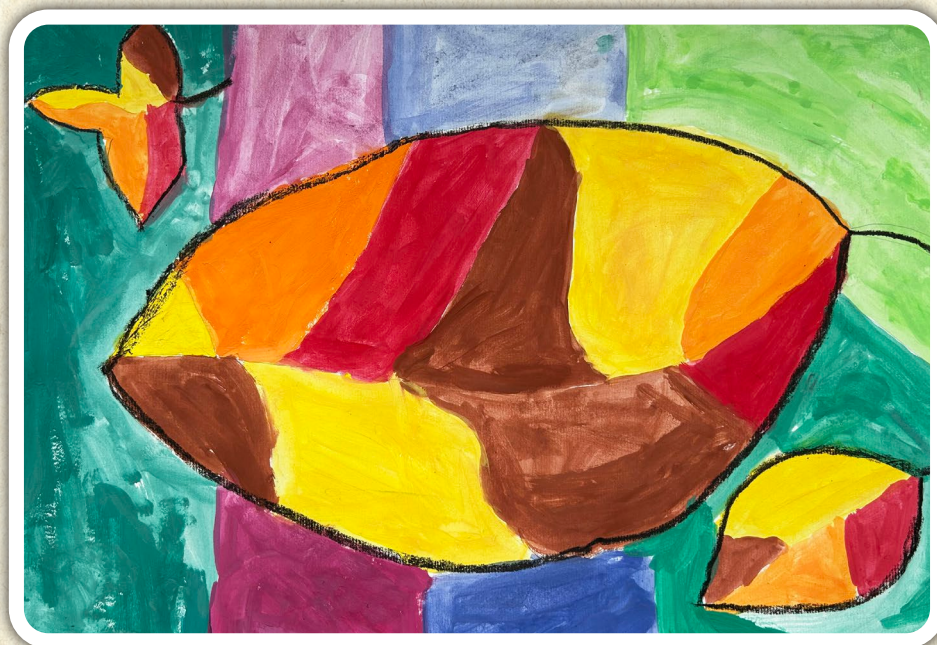
Nekaj dni pozneje je hruška dozorela in padla na mehko puhasto travo. Vsak zajček in vsak ježek, miška in celo star medved, vsi so pritekli k hruški in jo začeli grabiti. Hruška je letela nad rokami in na koncu pristala v potočku. Živali so jokale za njo in začele bolj spoštovati hruške.

Hruška, ki je padla v potok, pa je začela svojo pustolovščino. Šla je vse do Zagorja ob Savi

in tam preživela počitnice. Nekega dne pa jo je našla deklica Julija, jo umila in zmazala v nekaj sekundah, njena semena pa posadila za hišo, kjer je zrasla nova hruška in vsako leto obrodila najslajše sadeže.

Drevo na vrtu je živelo in obrodilo še mnogo let. Morda je še sedaj tam, če ga še niso posekali.

Julija Zibelnik, 6.a

Jernej Habjan 2. c

VAN GOGHOVA HRUŠKA

Nekoč je pred petimi vodami živela hruška. Vsi so jo klicali Van Goghova hruška, ker je risala svoje risbe čisto v njegovem stilu.

Ta hruška je hodila v šolo. Njena šola je bila zelo lepa. V neki učilnici so bile stene poslikane z naravo. Narava je nastala iz majhnih črtic, kakršne je risal Van Gogh. Hruška je oboževala to učilnico, zato je vsak teden vprašala svojo učiteljico, če gredo v to učilnico, a učiteljica ji ni dovolila. Hruška je bila žalostna, zato se je nekega dne na skrivaj, tiho po prstih, izmuznila v Van Goghovo sobo. Ko je končno vstopila, so se njene oči bleščale ob poslikavah. Še posebej si je ogledovala drevesi. Najbolj si je želela splezati nanju ali pa sesti na luksuzen kavč ob steni. Vrgla se je na kavč, potem pa splezala na drevo in se gugala na veji. Tako se je gugala, da je z drevesom vred padla na tla in drevo je sedaj izgledalo kot posekano. Hruška je bila v velikih težavah, zato je prinesla vse potrebno, da bi rešila zadevo. Iz kartona je naredila veje, iz gumijastih cevi pa deblo. Preostalo ji je samo še barvanje drevesa z barvami. Ko je končala z barvanjem, je počakala, da se je drevo posušilo in ga postavila na isto mesto kot je bilo prej.

Hruška je bila spet vesela, a je raje odšla, da ne bi spet naredila kakšne neumnosti. Odšla je v svojo staro učilnico in se pridno učila do konca svojih dni.

SKVARČA POROČA

MOJE POČITNIŠKO DOŽIVETJE

Ko so se pričele počitnice, smo se s starši odpravili na morje. Napoved vremena je bila zelo slaba. Skrbelo nas je, če bomo lahko sploh šli na trajekt. Pot proti morju je bila težka. Ves čas je močno pihalo in avtomobile je prestavljalo sem ter tja. Kar naenkrat pa je počilo!

Mami se je ustrašila, oče pa je že opazil, da avtomobili za njim prižigajo luči. Ustavil se je in to kar sredi ceste, ker je slišal, da se je nekaj zgodilo s strešnim kovčkom. Res je bilo tako.

Z mamico sta ga na vsak način poskušala zapreti. Pihalo je tako močno, da sta komaj prišla iz avtomobila. Sama nista mogla storiti ničesar, ker ju je zaradi močnega vetra prestavljalo. S sestrico sva bila v avtu in jokala. Nihče jima ni priskočil na pomoč. Vedela sta, da če bosta prenehala držati kovček, bo vse odtrgalo in poletelo v zrak.

Končno se je mimo pripeljal prijazen voznik in jima ponudil pomoč. Pomagati sta prišla še dva tovarnjakarja. Tokrat jim je le uspelo.

Starša sta se za pomoč zahvalila, nato pa smo pot nadaljevali proti morju. Ko smo prispeli na otok, smo si najprej vsi skupaj oddahnili, nato pa smo začeli uživati počitnice.

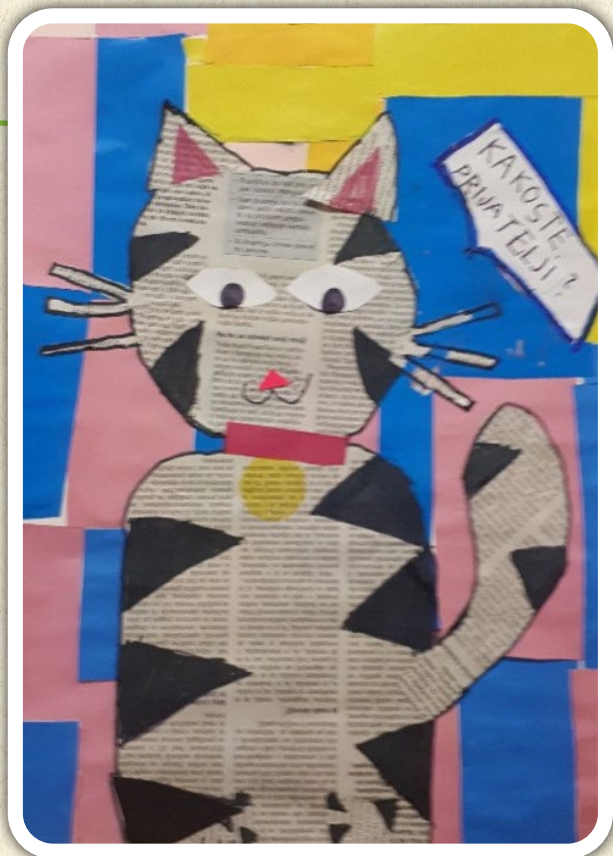
Anže Zidar, 5. a

O POLETNIH POČITNICAH

Poletne počitnice so bile po najinem mnenju zelo kratke, zelo zabavne ter polne novih dogodivščin in veselja. S prijatelji sva veliko časa preživela na svežem zraku na novem igrišču. Skupaj sva tudi preživela veliko časa na morju, saj se najini starši zelo dobro razumejo. Skupaj sva bila na vodnih igralih, najeli smo tudi čoln, s katerim smo odpluli na Goli otok. Tam smo šli na vlakec, ki nas je odpeljal okoli otoka.

Komaj že čakava na naslednje poletne počitnice, polne novih, zanimivih in veselih dogodivščin.

Žan Lukman, Žan Casagrande Holešek, 8. c

Iza Kovač, 2. a

ARBORETUM VOLČJI POTOK

V ponedeljek smo se na pot odpravili ob 7.30. Ko smo prispeli, smo zagledali šotor, poln rastlin, in kip iz rož.

Videli smo tudi dva zelena konja. Po malici smo šli na vrt vrtnic, kjer smo se učili o listih.

Nato smo šli k največjem potoku od sedmih. Tam so bile ribe, race in celo želve.

Videli smo tudi strupeno tiso, ki je zaščitena vrsta. Nato smo videli Smrčjo vas.

Potem smo se začeli odpravljati. Na poti smo videli igrala in dinozavre življenske velikosti, seveda smo videli še nekaj stvari, kot so črna jelša, dingo, francoski vrt, metulji, žabe in kaktusi.

Kmalu za tem smo morali iti nazaj v šolo.

Na ta dan smo se imeli super, kajti videli smo tudi nekaj divjih živali.

IN ŠE NEKAJ ZANIMIVOSTI O STVAREH, KI SMO JIH VIDELI:

- dingo je znan kot živi fosil, kajti obstaja že 250 milijonov let,
- videli smo tudi ameriški hrast, ki je podrt že 10 let,
- japonska riba koi lahko doseže starost 200 let,
- tam je bilo tudi drevo, ki edino prihaja iz Afrike.

Žan Celestina, 6. a

IZLET V VOLČJI POTOK

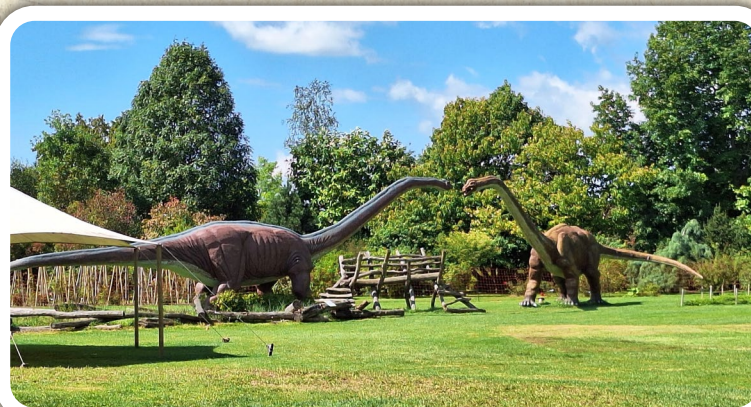
4. 9. 2023 smo se odpravili v Arboretum Volčji Potok. Pred šolo smo se zbrali ob

7.20, da bi dočakali avtobus. Imeli smo svoj avtobus, ki smo ga delili z učenci 6. c. Potovali smo kar nekaj časa, ampak je bilo vredno.

Ko smo prišli, smo videli največjega psa Cvetka, narejenega iz rož. Ko smo prišli do vodičke, smo tam imeli malico in tudi začetek našega ogleda. Potem nam je vodička pokazala vrt zelo raznolikih vrtnic. Odšli smo do ribnika, kjer smo videli račke. Nato smo videli tiso in vodička nam je zarepala rep o iglavcih, da bi se jih bolje zapomnili. Izvedeli smo veliko o tisi, npr. da so zelene iglice strupene, da rdeče bunkice lahko jemo samo brez semen in da so bunkice zelo sluzaste.

Pokazala nam je tudi smrčjo vas in smrkce, ki jih bomo lahko naslednjič pokazali tudi staršem. Nato smo videli nekaj znanih rastlin ter tudi nekaj novih. Ko smo na polovici ogleda naredili odmor, smo tam videli drevesno žabo, ki je bila zelo lepa. Nadaljevali smo z ogledom in videli drevo, ki je padlo že 10 let nazaj. Čez nekaj časa smo prišli na balkon, s katerega smo videli čudovit razgled na simetričen vrt. Prišli smo že blizu zaključka. Tam smo videli čudovite metulje. Eden je bil tako velik, da je imel krilo v velikosti dlani četrtošolca. Videli pa smo tudi kaktuse in žive kamne. Bilo je res zanimivo. Ker se je že mudilo, smo šli hitro do avtobusa, ki nas je peljal domov.

Veronika Nikler, 6. a

POHOD NA ČEMŠENIŠKO PLANINO

Zjutraj smo šli na Čemšeniško planino. Ko smo prišli na vrh, smo pojedli malico. Potem sem šel plezat

po drevesu. Nato sem zgradil lesen šotor. Na koncu smo v šoli pojedli kosilo.

Simon Strmljan, 3. d

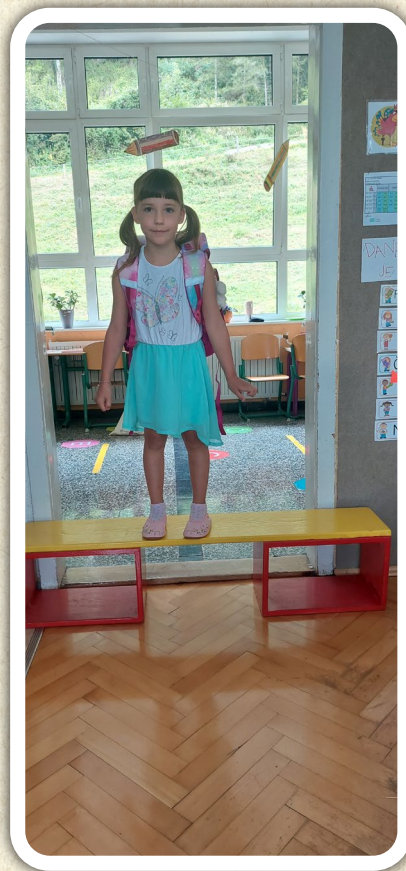
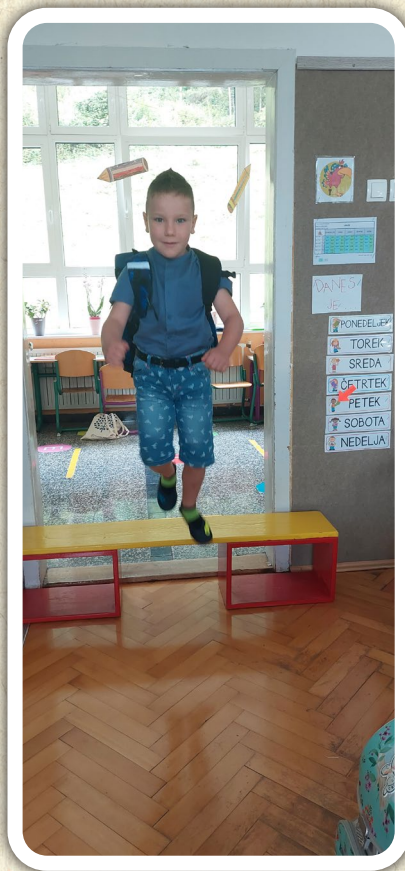
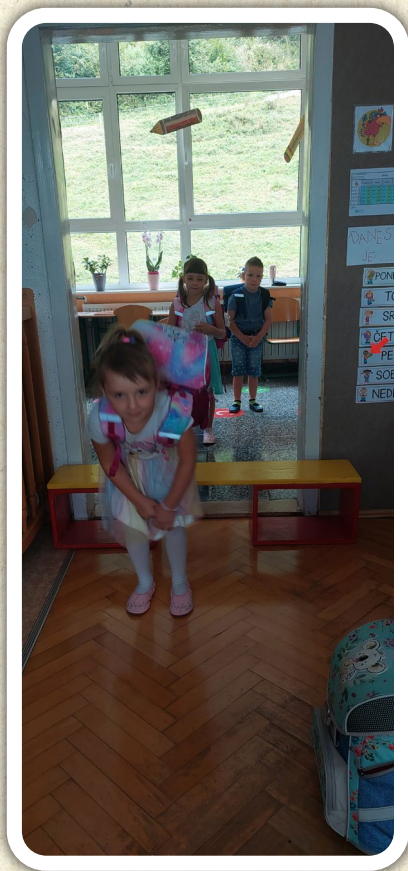
PRVI ŠOLSKI DAN V PŠ ČEMŠENIK

»Kam greste, otroci?«

»V ŠOLO GREMO, V ŠOLO! KOMAJ SMO ČAKALI, DA BOMO ŠOLARJI POSTALI.«

Polni lepih in nepozabnih doživetij smo se v prostore PŠ Čemšenik vrnili učenci od 2. do 4. razreda. Z velikim veseljem smo ob 9. uri sprejeli medse tri nove prvošolce, dve deklici in enega dečka. Pripravili smo jim prijeten kulturni programček, pred vstopom v učilnico pa so morali opraviti še skok v 1. razred.

Dopoldne je minilo v prijetnem vzdušju in že je bil čas za slovo.

MOJA BABICA – ZAKAJ JO IMAM RAD/A

MI DOVOLI DATI TELIČKU PITI

MI POMAGA NAPISATI DOMAČO NALOGO

SPEČE NAJBOLJŠO ROZINOVO POTICO IN POLŽKE S SEMENI

LAHKO SKAČEM PO POSTELJI

SLADOLEDA LAHKO POJEM KOLIKOR HOČEM

DOVOLI IGRICE NA RAČUNALNIKU

PEČE DOBRE PIŠKOTE

GLEDAVA TV

DOVOLI »LUMPARIJE ŠPILAT«

SKUPAJ ZLAGAVA DRVA

SKUPAJ SPIVA

SE IGRA Z MANO

NAREDI DOBER »ŠTRUDELJ«

MI DA SLADAKARIJE

SPEČE NAJBOLJŠE KURJE BEDRE

DOVOLI SOSEDOVE MAČKE BOŽAT

NAREDI NAJBOLJŠI »RESTAN KROMPIR«

GREVA SKUPAJ NA SPREHOD

JI POMAGAM BUČE VOZIT

MI BERE PRAVLJICE

Učenci PŠ Čemšenik o svojih babicah

PRVOŠOLCI PODRUŽNIČNE ŠOLE ČEMŠENIK SO POSADILI SVOJE DREVO

Veselje in navdušenje spremlja vsakega prvošolca, ko z mislijo na nova znanja vstopa v prvi razred. Vendar pa učenje ne zajema samo knjig in zvezkov. Tradicionalni običaji in številne druge dejavnosti lahko pripomorejo k poglobitvi učenja in spodbujanju pomembnih vrednot. Eden izmed takšnih običajev, ki združuje izobraževanje, okoljsko ozaveščenost in skupinsko sodelovanje, je že tradicionalna septembrska zasaditev drevesa z učenci prvošolci na Podružnični šoli Čemšenik.

Zasaditev drevesa, letošnje leto je bil to grmiček kosmulje, je na naši podružnični šoli več kot le tradicija, to je priložnost za učenje, skrb za okolje in oblikovanje vrednot. Ta preprosta dejavnost pripomore k ozaveščanju mladih o pomenu narave in okolja, spodbuja skupinsko sodelovanje in ohranja tradicijo v šolskem okolju. Skozi zasaditev drevesa postanejo prvošolci del večje zgodbe o ohranjanju našega planeta za prihodnje generacije.

Noč čarovnic

Noč čarovnic je praznik ki si ga bolj predstavljamo v zahodnem svetu. Izrezovanje buč je ena najbolj znanih dejavnosti na noč čarovnic danes in jo velikokrat vidimo tudi pri nas.

Noč čarovnic je v teh državah s tem tudi zelo podobna našemu prazniku (pust oz. maskare), ki ga praznujemo februarja. Maskare so nama tudi boljše, ker je to naš praznik. Nama osebno noč čarovnic ni tako pri srcu in ga tudi sama komaj kaj praznujeva.

Najine najljubše maske so: bananin kostum, zdravnik za kugo v srednjem veku ...

Žan Casagrande, Žan Lukman, 8. c

Julija Bregant, 4. b

Sakiba Pjević, 4. b

Klara Lebar, 4. b

SKVARČA RAZMIŠLJA

JESEN

Za nekatere je jesen vesela ,za nekatere pa ne tako dobra.

Na primer, jesen je zelo delaven letni čas za vrtnarje, kajti v jeseni je veliko rastlin, ki jih lahko posadimo, pridelamo ali presadimo.

Za nekatere jesen pomeni počitnice.

Nekateri se jeseni izogibajo ,kajti za krompirjeve počitnice radi potujejo v toplejše kraje.

Jaz na primer nimam rad jeseni zaradi dežja in mraza.

Nekaterim pa je jesen všeč zaradi noči čarovnic in sladkarij ali pa celo zaradi jesenskih barv.

Žan Celestina, 6. a

SKVARČA JE USTVARJALEN

KAKO SO NASTALE SKUPINSKE PRAVLJICE ?

Ko smo se prvič srečali na ustvarjalnem pisanju , smo se zbrali v Van Goghovi učilnici. Tam smo se usedli na blazine pod drevesom in začeli pisati . Učiteljica Darja nam je rekla, naj napišemo samo eno poved. V krogu smo si podajali list, na katerem je bilo čedalje več povedi. Vsak je dodal eno poved. Ko je prišla pravljica, ki si jo začel, si napisal zaključek . Tako so nastale zanimive pravljice , kot so naslednje.

UGRABLJEN

Nekoč, pred davnimi časi, je živela princesa, ki je imela konja, bil je bele barve.

Živel je v hlevu, ki je pripadal gradu, njegova lastnika sta bila kralj in princesa. Ko je princesa nekega dne kot po navadi šla pogledat konja, je videla, da ga ni v hlevu. Odločila se je, da ga bo našla. Iskala ga je vse dneve in noči, a konja nikjer. Potem je šla v bližnje mesto, a konja nikjer. Šla je tudi tja, kamor se je najbolj bala – k čarovniku Ceferinu. In konj je bil res pri njem. Poklicala je svojo vojsko in skupaj so uspeli rešiti konja.

Od takrat naprej je konj živel kar v njeni sobi in skupaj sta srečno živela do konca svojih dni.

VOLK IN POŽREŠNA GOSENICA

Nekoč, pred davnimi časi, za devetimi gorami in devetimi vodami, je živel prijazna sova Katja.

Nekega dne se je odločila, da bo šla do svojih prijateljev. Tam so imeli pravo sovjo pojedino s črvi in različnimi hroščki. Ko so začeli s pojedino, je prišel volk in zatulil na vso moč, a ni mu jih uspelo prestrašiti, zato je odšel proč. Nato so ugotovili, da je njihovo hrano pojedla ogromna gosenica in začel se je lov na gosenico, ki je trajal tedne. Na pojedino je ponovno prišel volk in tokrat so se spoprijateljili.

Tako so vsi skupaj živeli kot prijatelji in skupaj začeli lov na požrešno gosenico.

MAČKE PROTI PSOM

Nekoč, za devetimi vodami in devetimi gorami, sta živel kužka, ki sta imela zanimive sposobnosti.

Enkrat je bila v njunem pasjem mestu ogromna priložnost, da sta dobila supermoči. To sta bili superljubkost in antimaček, kajti kužki so sovražili mačke, s katerimi so ravnokar začeli vojno. Vojna je trajala dolgo, zmagala pa sta kužka. A mačke se niso želele vdati in ponoči znova napadle, tako se je začela nova vojna. Ko so vsi spali, so zagnale največjo vojno na svetu, kamor so bile vpoklicane vse mačke tega sveta.

Psi in mačke so bili zaradi vseh teh vojn že utrujeni, zato sta glavni pes in mačka naredila sporazum in postali so prijatelji.

Viktorija Marković 3. a

STORŽEK IZ VODNE VASI

Nekoč, pred davnimi časi, za tremi gorami, tremi vodami je stala vasica po imenu Vodna vas.

V njej je stal vodnjak. Vanj so vsi prebivalci te vasi, ki so bili troli z vodnimi močmi, metali kovance z željami. Vsi troli so imeli moči, razen enega, najmanjšega, ki mu je bilo ime Storžek. Tudi on si je zares želel imeti moč, zato je šel k svojemu stricu, ki ga je začel učiti, kako dobiti moč, in začel se je trening. Vadil je leta in leta, ko je končno obvladal moč. Takrat je šel na zabavo k prijateljem, da bi skupaj proslavili. Vsi so bili ponosni. Ampak kaj je bila ta moč?

To je bila najboljša moč na svetu in živel je srečno do konca svojih dni.

Ema Vogrinec, 5. a

JAGODA IN BANANA

Nekoč, pred davnimi časi, je živela jagoda, takšna kot biser na svetli reki ogromne pokrajine.

Ta jagoda je bila vedno vesela, nikoli je ni nič razjezilo in je bila najlepša jagoda v sadni vasi. Bilo ji je ime Jagodičevka in je bila res najlepša med vsemi jagodami. Bila je tudi zelo priljubljena in vsi so jo imeli radi, razen banana Maša. Ta ji je zavidala, in zato je jagodo sovražila. Jagoda tega ni vedela, kajti Maša je to skrivala. Jagoda je rekla, naj jo neha sovražiti.

Banana Maša je to razumela in v sadnem mestu so živeli srečno do konca svojih dni.

IZGUBLJENI DRAGULJI

Nekoč je za devetimi gorami živel zmajček Jaka.

V svoji jami je občudoval dragulje, ki jih je imel najraje na svetu. Nekega jutra, ko se je prebudil, je ugotovil, da njegovih draguljev ni več na svojem mestu. Pripravil si je torbo, z vsem potrebnim za na pot, in odšel na pustolovščino, iskat dragulje. Iskal je in iskal, ampak ni jih našel. Našel je vse vrste diamantov, a brez sledi o draguljih. Nato je zagledal star rudnik.

Šel je v jamo in tam je slučajno zagledal dragulje! Tako je bil vesel, da je živel srečno do konca svojih dni.

POŽAR ZARADI OČAL

Nekega dne sta se deklici sprehajali po gozdu. Kmalu sta postali utrujeni, zato sta se usedli na štor. Nato je Mija vprašala Klaro, če bi se lovili. Klara je bila takoj za. Odložila je svoja očala in začela loviti. Ko sta postali utrujeni, sta zavohali dim. Kmalu sta opazili, da gori.

Mija je vprašala Klaro, če je vzela očala. Klara je rekla, da jih je pustila na štoru, na soncu. Mija ji je razložila, da nikoli ne sme puščati očal na soncu, ker lahko zaradi tega nastane ogromen požar. Mija ni vedela, kaj lahko naredi, nato pa se je spomnila na šolo. V šolo so namreč prišli gasilci in jim dali navodila, naj, kadarkoli gori, pokličejo 112.

Mija je vzela telefon in poklicala gasilce. Povedala je, kako ji je ime, kaj se je zgodilo, kje se je zgodilo, kakšne so okoliščine na kraju nesreče in kakšno pomoč potrebuje. Gasilec jima je svetoval, naj stečeta na varno.

Kmalu so prišli gasilci. Mijo in Klaro so odpeljali s helikopterjem na varno, ostali gasilci pa so začeli gasiti požar. Ko so pogasili, so rekli Klari, naj nikoli več ne pusti očal na soncu.

Ema Polc, 4. d

Aylin Durmišević, 2. c

LETO 2070

Danes sem se s časovnim strojem odpeljala v leto 2070. Ko sem stopila iz stroja, sem zagledala avtomobile,

ki so jih vlekli voli po zraku. Avtomobili so bili v zraku, da so lahko pešci mirno prečkali cesto, kjerkoli so želeli. Malo sem se sprehodila in opazila, da je zelo veliko prometnih znakov. Ko sem se dotaknila znaka, je bil tam že drug znak. Preštela sem vozila in bilo jih je zelo, zelo veliko. Nato sem sedla v časovni stroj, se vrnila domov in uživala v sedanjosti.

Nana Polc, 4. d

SKVARČA VABI K SODELOVANJU

TO JE IVAN.

RIŠE

BERE

Pozdravljeni,

za tiste, ki ste pozabili name ali pa me res še ne poznate, jaz sem Ivan. Ivan Skvarča.

To pa je moj prijatelj Modras.

Tokrat vabim vas k sodelovanju.

Zapišite zanimivo zgodbo o mojih pustolovščinah, ustvarite strip in ga oddajte v mapo pri vratarki.

Najboljša prigoda bo objavljena v naslednji številki Skvarčepisa.

POSLUŠA
GLASBO

Yuki
2023

NOGOMET

Nogomet je športna igra,
skupinska, moštvena,
predvsem pa hitra.
Je najbolj priljubljena stvar na svetu,
zato niti ne pomislim,
da bi igral igrice na spletu.
Raje s prijatelji med prostim časom
nogomet igram,
saj tako drugim in sebi največ dam.
Če kdaj ne gre mi,
to sploh me ne moti,
saj nihče ni popoln,
vsak se kdaj zmoti.

Enej Osredkar, 3. d

Uredniški odbor:

Žan Celestina

Žan Holešek Casagrande

Nejla Ibrić

Žan Lukman

Veronika Nikler

Lana Aisha Šibila Kozolič

Matic Troha

Julija Zibelnik

Grafično oblikovanje:
Barbara Lekše

Skvarčepis

oktober 2023

Mentorica RaP Skvarčepis:
Anja Šircelj